Nüüd hakkas Priidu tohtri juures lunima ja paluma. Ta lubas maksu, ta lubas kõik ära, mis wõimalik ning — tohtri süda läks pehmeks, ta halastas Priidu peale; läks teise tuppa ja tuli sealt natukese aja pärast weikese klaasikesega wälja, kus tükk peaaju sees oli.

„Säbke! Siin on tükk hullukoera peaaju, aga hoidke, et Teie temaga mitte õnnetust ei sünnita!“

Priidu napsas klaasikese pihku, mütsi väha, uksest wälja; ei tulnud mehel enam meeldegi tohtrit Jumalaga jätta. Kui ta uulitsat mööda edasi tormas, wahtisiwad talle inimesed järele ja nikutasiwad pead. Teel tuli abikaasa wastu, Priidu tormas temast kui tuul mööda — turule! Seal oli perekond kodu jäneseid müüa. „Mis need jänesed maksawad?“ Müüa wastas: „Mitut tükki berra soowib?“ Herra aga kärgatas: „Mis nad maksawad!“ „„25 kop. tükk.““

„Mitu tükki neid on?“

„„Ühekša tükki, anus berra.““

„Anna kõik seie! Siin 9 korda 25 kop. See teeb wälja 334 kop. Wõta raha!“

Mees ei saanud õiget rehnungi teha, kui Priidu jänestega juba kodu poole putkas. Uks jänes oli kaelapidi, teine jalgugi pidi peus, muist oliwad taskus, muist põues. Jällegi wahtisiwad inimesed ja raputasiwad pead. Kodu tulles läks Priidu oma tuppa, tõi suure kasti sisse ja mahutas jänesed kasti. Nüüd wõttis ta waesed loomad järjest kastist wälja, laskis naaskliga augu külje sisse ja toppis siis tükikese tohtri käest toodud hullu koera pea aju sinna sisse. Seda oli ta ajalebest lugenud ja nii pidi ka see Pastööri rõugete panemine olema. — Nüüd pandi jänesed kastiga kanade kuuri, kaas kinni ja lasti uberdiga mitu suurt hingeauku kaane sisse. Jooki ja sööki sai ka oma jagu sisse pandud ja seega oli Priidu uurimise materjaal walmis ja maru tõbi kaswamas. Ta käis neid hoolega waatamas ja pani kõik kirja, mis muudatused jänestega iga päew sündisiwad. Et iga jänese tarwis iseäralisi märkusi teha, andis ta neile igale ühele oma iseäralise nime.

Üks oli „Hints“, teine „Pulber,“ kolmas „Plaaster,“ neljas „Draw“ ja mõtelge ühele oli ta pahandus „Laos“ [illegible] nime[illegible] annud, see on minu nimi! — Raamatu pidamine tündis aga sellwisist: Esmaspäew, 13. juulil 1887: „Plaaster“ magab; „Draw“ istub, „Hints“ lakub rõngete kohta, „Laos“ sügab tagumise jalaga kõrwatagust. Kõhklemata päewal nägi Priidu, et „Draw“ kasti seinu uuesutas ja mööda seina ülesse ajada katsus. Õpetlane pani kohe raamatusse: „Drawa“ juures selged maru tõbe märgid näha.“ — 12. päewa pärast piawad nad kõik hullud olema ning siis taban ma meie linna rahwale näidata, kes ma olen, ja loomatohter piab nägema, missuguse mebega ta „raive“-nalja beitis. Saame näha, kas jookšewad inimesi minu kana kuuri kokku wõi ei! Nali kah! Mis minu Eleonora siis ütlema saab ja kas ta weel pillist piaks rääkima! Nob olgu peale! Ma ei taba tema üle ka mitte pahandada. Aga seda ma ütlen: Ta saab omad silmad pärani ajama ja ebmatusega ära tundma, kui hea see on, ühe kuulsa mebe naine olla. Nii need naised on! Ega nad enne mebe tarkusest midagi ei pia, kui neile just käpuga ei näidata, kui suur see tarkus on. Kes on meie linnas seda enne kuulnud! wõi näinud, et keegi inimene oleks loomad marru ajanud. Ja seda näidata saab mull nüüd see suur õnn ja auu olemast. Omad protokollid saan ma ka kohe trükki panema, et aa kaugemale ulataks ja mulle — kui õnn hea — ehk k[illegible] mõne aunrohakese rinda tooks. Homseks on Eleonora külalisi kutsunud. Nende seas on meie kohtuberra, kreistohter, madam Birke, preilu Krinoline, meie apteegi omanik ja mite med muud, kellest suurt lugu peetakse. Kas pian neilt asjast ka rääkima, wõi ei? Ei, ei! on weel wara! biljemala 14 päewa sees on kõik jänesed hullud, ning siis ütlen ja näitan ka. Ütlemine ilma näitamiseta ei ole midagi wäär[illegible] — Nob, jänesekesed! Sööge nüüd ja jooge peale ja minge mull kõik ilusaste marru ja tehke mulle seeg suurt rõõmu! Paar jänesekest sbasiwad jälle kõrwatagust, nagu oleks nad sealt Priidu kohta õiget abi otsinud. Loo